

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa P. A., D. K., J. M., K. S., M. U., P. W., A. Z.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o wyrównanie wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 26 września 2019 r., oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 marca 2019 r., mocą którego zasądzono od P. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. A., D. K., J. M., K. S., M. U., P. W., A. Z. określone kwoty tytułem wyrównania wynagrodzenia za wskazane szczegółowo okresy.

W sprawie ustalono, że wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016 r., w sprawie VII Pa (...) Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. A., M. D., D. K., J. M., W. M., K. S., M. U., A. Z. i P. W. przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu, na skutek apelacji wniesionej przez powodów zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 maja 2016 r. (VI P (...)), uznając za nieważne postanowienia umów o pracę powodów w zakresie wynagrodzenia

zasadniczego, stwierdzając, że naruszają one zasadę równego traktowania i ustalił, że wynagrodzenie zasadnicze każdego z powodów wynosi od września 2014 r. 2.600,00 zł, a wcześniej 2.900,00 zł. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 2018 r., II PK 135/17, oddalił w tej sprawie skargę kasacyjną.

Sądy ustaliły, że pozwana w spornym okresie nie wypłacała wynagrodzenia zasadniczego powodom w ustalonej wysokości. Kwoty, jakich dochodzą oni w przedmiotowej sprawie, odpowiadają różnicy między kwotami wynagrodzenia, jakie im się należały w kwocie 2.600,00 zł, a tym jakie w poszczególnych miesiącach były wypłacane. Z wypłatą wynagrodzenia w obniżonej kwocie wiąże się również wypłata premii rocznych w niższej wysokości.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska pozwanej w przedmiocie nieważności postępowania (art. 379 pkt 3 k.p.c.). W ocenie Sądu Okręgowego, stanowisko spółki pozostaje błędne na gruncie okoliczności zachodzących w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016 r., jedynie ustalił dla powodów wynagrodzenia zasadnicze, poczynsz od września 2014 r. w kwotach po 2.600,00 złotych brutto miesięcznie. Ten zakres orzeczenia jest faktycznie prawomocny i inne sądy nie mogą ponownie osądzać tej kwestii. Natomiast powodowie w toku tego postępowania sądowego nie wnosili o ustalenie okoliczności związanych z realizowaniem przez nich stosunku pracy, tylko o wypłacenie przez pracodawcę różnicy między kwotami wynagrodzenia wynikających z powołanego wyroku sądowego, a kwotami rzeczywiście wypłaconymi przez pracodawcę.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik pozwanej, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części, to jest w punkcie 1,3,5,7 w odniesieniu do żądań P.A., J. M., M. U. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność w zakresie naruszenia art. 379 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie posługuje się przesłankami pozwalającymi na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania. Skarżący opiera skargę na przesłance oczywistej zasadności. W takim przypadku obciąża go obowiązek

wskazania, na czym polega oczywiste naruszenie prawa procesowego lub materialnego. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318). Argument o nieważności postępowania, o ile już jest powołany we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, to skarżący winien wskazać – jego zdaniem – na znaczące wady procesu. Tymczasem tego nie uczyniono.

Nieważność wynikająca z art. 379 pkt 3 k.p.c. związana jest ze stanem zawisłości sporu, który jest procesowym skutkiem doręczenia pozwu pozwanemu. Zakaz wytoczenia powództwa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami dotyczy sytuacji, gdy w obu sprawach dotyczących tego samego roszczenia został doręczony odpis pozwu.

Tymczasem, przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w sprawie VII Pa (...) było przyznanie odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania oraz uznanie za nieważne postanowień umów o pracę powodów z pozwaną w zakresie wynagrodzenia zasadniczego. Sąd Okręgowy stwierdził, że naruszają one zasadę równego traktowania i ustalił, że wynagrodzenia zasadnicze każdego z powodów wynosiło 2.900 zł do sierpnia 2014 r. a od września 2.600 zł. Żądanie, objęte przedmiotowym postępowaniem, dotyczy natomiast wypłacenia przez pracodawcę różnicy między kwotami wynagrodzenia wynikających z powołanego wyroku sądowego w sprawie VII Pa (...), a kwotami rzeczywiście wypłaconymi przez pracodawcę.

Roszczenia dochodzone przez pracowników w sprawie o odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania oraz uznania za nieważne postanowień umów o pracę w zakresie wynagrodzenia zasadniczego oraz roszczenia dochodzone przez tych samych pracowników, wobec tego samego pracodawcy w sprawie o zapłatę różnicy (o wyrównanie wynagrodzenia) między kwotami wynagrodzenia wynikających z powołanego wyroku sądowego w sprawie VII Pa (...), a kwotami rzeczywiście wypłaconymi przez pracodawcę, nie są tożsame w rozumieniu art. 379 pkt 3 k.p.c. Różnią się zarówno co do podstawy faktycznej, jak i prawnej.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.